

Disputatio medica inauguralis, de rachitide : quam, annuente summo numine : ex auctoritate reverendi admodum viri, D. Georgii Baird, SS.T.P. Academiae Edinburgenae Praefecti : nec non amplissimi senatus academici consensu, et nobilissimae facultatis medicae decreto : pro gradu doctoratus, summisque in medicina honoribus ac privilegiis rite et legitime consequendis / eruditorum examini subjicit Joannes Cheyne, Scoto-Britannus.

Contributors

Cheyne, John, 1777-1836.
University of Glasgow. Library

Publication/Creation

Edinburgh, 1795.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/vpg32gzg>

Provider

University of Glasgow

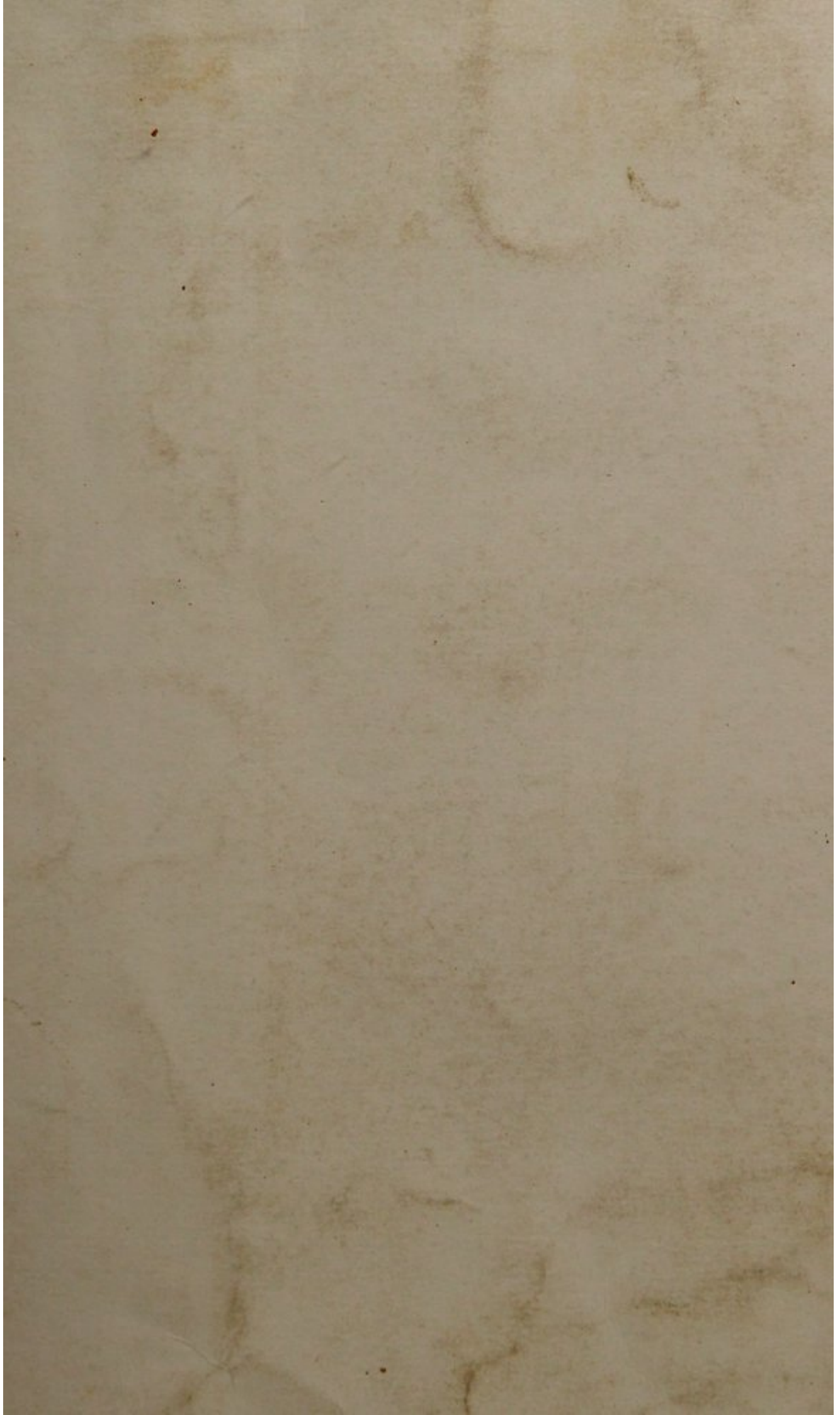
License and attribution

This material has been provided by This material has been provided by The University of Glasgow Library. The original may be consulted at The University of Glasgow Library. where the originals may be consulted. This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

DISPUTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

RACHITIDE.

DISPUTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

RACHITIDE.

DISPUTATIO MEDICA
INAUGURALIS,

DE

RACHITIDE;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, SS.T.P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu, et
Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ decreto;

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit

JOANNES CHEYNE,

SCOTO-BRITANNUS.

Hei mihi! — quantum mutatus ab illo! VIRG.

Ad diem 24. Junii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBAT ADAMUS NEILL CUM SOCIIS.

=====
M DCC XCV.

DISPUTATIO MEDICA
IN ANATOMIA

RACIUM

D. GEORGI BARRIS S.P.T.

ED. N. N. N. N.

JACOBO THOMSON

DE

BOGIE

ARMIGERO;

VIRO

INTEGERRIMO;

OB

AMICITIAM,

ET

COLLATA

IN

ILLUM

BENEFICIA,

HAS

STUDIORUM

PRIMITIAS

D. D. CQUE.

JOANNES CHEYNE.

JACOBUS THOMSON

DE

BOOTE

AMSTERDAMI

MDCCC

INTEGRALES

DE

MATHEMATICA

ET

DIFFERENTIALIUM

DE

ALGEBRA

ARITHMETICA

ET

GEOMETRIA

TRIGONOMETRIA

ALGEBRA

JOHANNES CHRISTIANUS

CORRIGENDA.

Pag. 10. lin. 2. *pro qud lege quòd*

— 17. — 8. *pro ubi lege aut*

CORNING B. A.

THE TO BE A PROUD MEMBER

— 27 —

DISPUTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

RACHITIDE.

§ I. **N**IHIL in medicina inutilius est, nihil magis infructuosum, quàm vana de morborum origine certamina inire. Hæc, quod medicinæ faustum felixque sit, monente meliora APOLLINÆ, nunc mittuntur, neque, ut speramus, in posterum recrudescent. Non enim certando, disputando, altercandove, sed periclitando

periclitando et observando excolenda medicina est.

II. Quo tempore, in EUROPA, primùm apparuit *rachitis*, de eo, in contrarias partes, disputatum est. Affirmant hi medici, vix ampliùs ducentis abhinc annis, enatam esse: dum afferunt illi, veteribus familiarem fuisse; neque alios, profectò, *valgos* et *varos* ROMANORUM, quàm miseros, quos, primâ ætatulâ, deformaverat.

III. Qui primam (II.) opinionem acceperunt, ii censent *rachitidem* ortam esse *lue venerea*; morbo fœdo, qui, centum ferè antè annis, ab AMERICA in EUROPAM navibus tranfvectus erat.

IV. Verùm, etiamfi concederetur, *rachitidem* aliquantò pòst enatam esse, quàm trajecta erat *lues venerea*; tamen, hoc concessò, minimè fas est concludere, illam ex hac originem deduxisse.

deduxisse. Valgi enim, ut fert sagax CULLENUS, varique, fanis, ut videtur, parentibus enascuntur; et parentibus *lue venerea* inquinatis, quod ad formam, fani: adeo profectò sæpe, ut, deductis etiam patribus dubiis, non fit, quamobrem iis, qui opinantur *rachitidem lue venerea* esse genitam, assentiamur.

DEFINITIO.

V. Notæ, quibus *rachitidem* definivit CULLENUS, hæ sunt:

“ Caput magnum anteriùs maximè tumens;
 “ genicula tumida; costæ depressæ; abdo-
 “ men tumidum; cætera marcescentia*.”

REGIO,

* Vid. CULLEN, *Synops. Nosolog. Meth. Gen.* LXXXIII.

REGIO, ÆTAS.

VI. *Regio.*—*Rachitide* deformantur infantes in iis potissimum regionibus, quarum incolæ partim luxuriosè vivunt, partim sedentariis artificiis occupantur. Quocirca, per totam ferè EUROPAM, nota est; præcipuè autem in urbibus, ubi vivunt opulenti, et artes utilitatis, elegantiaë, et luxuriæ ministratrices, manu fiunt.

VII. *Ætas,*—qua *rachitidi* opportuni sunt infantes, arctis enimvero finibus circumscribitur. Rarò enim, sextum ante mensem, aut secundum post annum, incipit. Interdum verò hos fines utrinque transgressa, petit infantes modò nondum semestres, modò jampridem bimulos; quinimo, ni aut fallant medici aut ipsi fallantur, enati sunt infantes eâ deformes.

SIGNA.

SIGNA.

VIII. *Rachitis* vel *incipiens* habenda est, cum indubiis nondum signis se prodiderit; vel *firmata*, cum sic jam increverit, ut propriis sibi notis insigniatur.

IX. *Incipiente rachitide*, macrescunt musculi; flaccescit cutis; pallefcit vel potius flavescit facies; totum simul corpus languescit, labascit; dum nihildum febrit æger, necdum tumescunt artus, aut marcescit stomachus.

X. Nisi opportunè consistit hic morbus et inclinatur, alia, et pejora quidem, deinceps mala jam (ix.) dictis accedunt. Augescit caput; sternum sic protruditur depressis costis, ut pectus a parte anteriore aspicienti carinatum appareat; spina dorfi, et ubique corporis ossa, tumescentibus jam artibus, huc illuc, incurvescunt;

vescunt; et, ne longum faciam, totus homunculus, miserum in modum, distorquetur.

XI. Cùm eò deformitatis perventum est, æger miserandus febricitat, et ægrè spirat; alvus fluit; appetitus deficit; haud rarò etiam dirus gravat hydrops; et tandem motionis omnino impos æger, et ad ossa cutemque maceratus, fato concedit.

XII. Non autem semper, hoc (IX.—XI.) ordine, signa, aliis deinceps alia, superveniunt. Morbo enim constat non facies una; neque, profectò, rarò, ordine tanquam retroactò, initio apparent gravissima signa.

XIII. Miserandi homunciones, qui *rachitide* deformantur, plerumque acris, pro ætate, imo præcocis ingenii sunt; tanquam si natura tanto pulchrioribus mentem virtutibus ornaret, quanto magis dehonestat corpus. Forfan verò hæc insolita ingenii maturitas, curæ magis,

magis, qua ægri animum oblectare certant miserantes amici, tribuenda est, quàm benignitati naturæ.

XIV. Non verò semper præcoce sic ingenio sunt infantes, quos *rachitis* deformat. Interdum enim, tanquam si, ex corporis vitio, mens quoque imbecillitatem caperet, mori sunt et fatui.

EXTISPICIUM.

XV. Quoniam, patefactis ferro cadaveribus, variis in conspectum veniunt varia ; hęc ea tantummodo, quæ frequentissimè apparent, et optimè, quæ fit morbi natura, ostendunt, recensere nobis in animo est.

XVI. Musculi neque solitam, quam in omnibus ferè aliis cadaveribus, rigiditatem habent, neque, profectò, colorem : cerebrum
flaccidum

flaccidum est, et ejus ventriculi perfæpe aquâ oppleti: pulmones *pleuræ* adhærent, et inflammationis vestigia ostendunt: hepar et splen tument et obcallent; in thorace et abdomine aqua est; præterea, intestina sunt solito crassiora, et flatu distenta, atque glandulæ *mesenterii* tumidæ sunt, et induratæ: ossa, denique, adeo mollia sunt, ut scalpello haud ægrè queant secari.

CAUSA PROXIMA.

XVII. Deficiens in sanguine materia, ex qua ossa formentur, a multis, imprimis CULLENO, proxima *rachitidis* causa habita est; et, profectò, si in mollitie ossium omnino consisteret hic morbus, nihil, forsitan, esset, quare iis, hac de re, non assentiremus.

XVIII. Cùm verò perpauci sint morbi, qui æquè, ac *rachitis*, totum corpus labefactant,
talem

talem opinionem accipere non possumus. Licet enim defectu materiæ, qua appositâ durefcant ossa, hæc mollescant et declinent; tamen explicari non potest, quare eâdem causâ ipsi quoque muscoli macescerent flaccescerentque.

XIX. Hanc (xviii.) ob rem, illâ (xvii.) opinione rejectâ, multo nobis verifimilius videtur, proximam *rachitidis* causam esse sanguinem, vel alimento deficiente inconfectove, vel *chylo* deficiente aut non satis in fluidum animale subactò, magis solito tenuem et dissolubilem. Sanguine enim sic dissoluto, facilius est exponere, quare non solum ossa, sed ipsi etiam muscoli, vitientur.

XX. Talem *rachiticorum* esse sanguinem, eò probabile redditur, quòd, incis cadaveribus, glandulæ, eæ in primis mesenterii, quæ ad *chylum* sic subigendum, ut in bonum postea sanguinem mutetur, prorsus necessariæ sunt,

tumidæ sic et induratæ, ut proprio munere nequeant perfungi, conspiciuntur; quæ ipsa fluida aquata adeo sunt et diluta, ut neutiquam mirum sit, musculos, post mortem, non, ut post alios plerosque morbos solent, frigore rigere; demumque, quod cava semper plus aquæ minusve continent.

XXI. His (xx.) cognitis, liceat nobis concludere, causam, quæ rectè *rachitis* exoritur, esse sanguinis tenuitatem; quam partim, ut putat CULLENUS, laxitas et debilitas fibrarum motricum, quarum est ingesta alimenta concoquere, et *chylum* hinc paratum in vivum ritè mutare sanguinem, forsan effecerint.

CAUSÆ REMOTÆ.

XXII. Remotiores *rachitidis* causæ partim ad constitutionem parentum respiciunt, partim ad ipsius infantis educationem.

XXIII.

XXIII. *Constitutio parentum.*—Ii, præ cæteris, infantes *rachitidi* obnoxii sunt, quorum parentes aut otio, voluptatibus, et luxuria diffluunt; aut necessariis quibusdam artificiis, quibus infirmatur corpus humanum, versantur; aut, demum, ob inconcessum concubitus, *lue venerea* graviter plexi sunt.

XXIV. Hujusmodi (XXIII.) profectò parentes, infirmam et morbosam ferè prolem gignunt. Experimentiâ autem constat, infontem, ob parentum vitia, rarò *rachitide* plecti sobolem. Hæc, enimvero, nihilo fortasse infantilem prolem huic morbo opportuniorem reddunt, nisi quatenus alant hæreditaria morborum semina; quæ, obcæcata quasi in præsentia, parentibus infidiosè latent, ut postea in prole revirescant.

XXV. Horum feminum, id, unde scrofula enascitur, plurimùm, ad tenera infantum corpora *rachitidi* obnoxia reddendum, pollere videtur. Inclinant animi, ut ita credamus; eò quòd utrique morbi partes glandulosas petunt; utrique eadem curatione sanantur, eadem ingravescent. Quinetiam, nunquam nobismetipsis contigit deformatum *rachitide* infantem videre, in quo ipso, vel in cujus alterutroque parente, nonnulla scrofulæ vestigia non apparebant.

XXVI. Hæc (xxv.) opinio haudquam infirmaretur, etiamsi nobis objiceret aliquis, deformatos *rachitide* infantes parentibus, quos nunquam dehonestaverit scrofula, enatos esse; cùm præsertim, id profectò quod ab omnibus conceditur, hujus femina, per plures deinceps soboles, inobservata lateant.

XXVII.

XXVII. Nedum eandem opinionem multum dilueret is, qui nobis monstraret sanos liberos, quos procreaverint glandulosi parentes; propterea quod, ut inter omnes convenit, interdum providâ obstari potest curâ, quod minus infita et scrofulæ et *rachitidis* femina vigescant. Quinetiam, si nihilominus perneget aliquis, scrofulam et *rachitidem* cognatos morbos esse; saltem concedendum est, utraque simul eandem sæpe familiam foedare.

XXVIII. His (xxv.—xxvii.) attentè consideratis, potest, ut nobis videtur, cogi et effici, *rachitidem* ex scrofula, si ex ullo parentum morbo, enasci.

XXIX. *Infantum educatio.*—Quæcunque infantum corpus multum debilitant, *rachitidi* occasionem præbent: potissimum enim infantes, aliquà infirmati, membrorum distortionem et pravitate deformantur.

XXX. Ad hoc genus (xxix.) causarum pertinent alimentum non satis nutriens, quod, ut suprà (xix.) diximus, sanguinem justo dilutiorem reddit; magnum sive alvi, sive sanguinis, profluvium; prægressi demum morbi, *variola*, scilicet, *rubeola*, aliive quibus opportuna est infantilis ætas.

XXXI. His (xxx.) accedant quies nimia, aër infalubris, et immunditia. Hæc enim omnia permultùm utique obstant, quò minùs infantum corpora fiant compacta et robusta; et, in urbibus populo frequentibus, cum parca nimis parùmve nutriente diæta, ad pravitatem membrorum efficiendam conspirant.

XXXII. Ad alimentum non satis nutriens pertinent, quorundam opinione, farracea, quæ nondum fermentata sint; opinione autem omnium, lac justo dilutius.

XXXIII.

XXXIII. Farracea (XXXII.) nondum fermentata committere, ut mollescant et distorqueantur ossa, neutiquam verisimile videtur; propterea quòd, ubique terrarum, quoad scimus, infantes hujusmodi nutrimento, magna ex parte, aluntur, neque eò tamen magis membris deformes sunt. Hanc ob rem, apud omnes ferè medicos peritos, et, quid verum sit, quid non, experienciâ doctos, propè jam est, ut hæc opinio, utpote rebus veris haudquaquam innitens, prorsùs exole scat.

XXXIV. Lac verò dilutius efficere, ut perinfignes membrorum depravatione fiant infantes, vero, ut nobis videtur, multo magis consentaneum est. Propter lactis enim tenuitatem, proletariorum, præ cæteris, infantes, qui, per duodecim, imo octodecim haud rarò, menses, pannosis matrum mammis potissimùm aluntur, sæpe *rachitide* deformes sunt. Eadem de causa, interdum distorquentur opulentorum

rum etiam infantes, qui mercenariis aluntur
nutricibus, quæ nimis diu lactant, quarum-
ve cibus parùm lactescit.

PROGNOSIS.

XXXV. Ex hoc morbo forma, potiùs
quàm vita, in periculo versatur. Cùm ita fit,
deformitas magis, quàm mors, timenda est.

XXXVI. I. Si morbus gravis accefferit,
et pòst paulò pejora (x.) signa apparuerint,
est utique malum. Tum enim timendum est,
ne homunculus insigniter deformetur. Quin-
imò, tantâ sævitiâ morbi haud rarò de vita de-
cedit: neque, profectò, hoc mirum est; cùm
præsertim, magno ossium deflexu thorax adeo
coangustetur, ut pulmones proprium sibi vi-
tale munus nequeant absolvere.

2. Malum itidem est, quoties *rachitis* infantes nondum semestres, insigniterve jam infirmatos invadit. Tum enim exercitatio et medicamenta, quæ ejus incremento obfistant, non possunt adhiberi; et sic miseri pereunt morbo, quo firmiores plerumque formâ tantùm plectuntur.

XXXVII. 1. Sin, ^{aut} ~~ubi~~ incuriâ parentum, diætâve pravâ, concitata fuerit *rachitis*, aut prægressis, qui vires nondum magnopere labefactaverint, morbis supervenerit; tum educatione aptiore, simulque medicamentis, ex iis quæ corpus firmant, plerumque, ne magis increfcat, obstari potest.

2. Quòd si, etiam rebus ita se habentibus, parentum alterutriusque intus scrofulam prodant evidentes cicatrices; futura, utrùm bonam in partem inclinent, an in malam, enimvero incerta sunt.

C U R A T I O.

XXXVIII. Medicum, cui curæ fit *rachitidem* curare, oportet incipientem, five veteratam, quàm primùm sistere ; et simul, ne deformetur corpus, quantum potest obviare.

CONSILIUM PRIMUM.

XXXIX. Quò sistatur morbus, vigor marcescenti homunculo restituendus est, iis quæ firmant et roborant. Ad hoc genus pertinent idoneum regimen et apta medicina ; de quibus, profectò, speciatim nobis uberiùs disputandum est.

XL. *Regimen*—suo complexu continet diætã, exercitationem, et lavationem frigidam. De his igitur, deinceps, pauca dicenda sunt.

XLI.

XLI. *Diæta* partim solidâ materiâ constat, partim liquidâ. Illi *cibus* nomen est; huic *potus*.

1. A. *Cibus* debet, aliqua ex parte, constare ex pane farreo. Fermentatus, si commodè comparari potest, ei non fermentato antefendus est; propterea quòd faciliùs fortasse concoquitur. Verùm, etiam pane non fermentato corpus humanum bene nutriri, procul est, ut aliquis negare possit. Torosa enim juventute SCOTIA gaudet; neque ulla milites laboris, inediæ, et algoris tolerantiores, magisve bello invictos, aut genuit aut aluit Mavor-tia tellus.

B. Carnes quoque tenerarum animantium temperanter assumere liceat; vel, quod utique melius est, juscula, quibus eadem coctæ sunt.

2. A. *Potus* optimus, dummodo fit ventriculo idoneum, lac vaccinum est. Quòd si alienum fit, aliud, quod magis conveniat, ejus vice bibendum est; imprimis dilutum aquâ vinum quodlibet austerum, quod, etiam stomacho non marcescente, interdum anteferendum est, præsertim sub finem morbi, ubi haud rarò soluta alvus est. Etiam perfusum diluto sic vino panem edere, haud alienum est.

B. *Cerevisiæ*, ut ferunt nonnulli, iis, qui hoc morbo implicantur, perutiles sunt. Nostra verò opinione, melius est ab iis omnino abstinere; partim quia ventriculum inflant, et partim quia liquatam sæpe jam nimis liquant alvum.

XLII. *Exercitatio*.—I. Ineunte morbo, exercitandum sub dio corpus est, five ambulatiuncula, five gestatione; neque, profectò, multùm interest, vehiculone gestetur, an hilarula et indefessa nutrice.

2. A. Inveterato autem morbo, ubi homunculus vel ipse, ob debilitatem, motûs imposfit, vel, ob ceream ossium mollitiem, nequit, absque flexura membrorum, moveri, corpus non sic exercitari potest. Quoties ita est, oportet laneis, vel strigili, vel nudâ manu leniquovis unguento lubricâ, corpus subinde acriterque perfricari.

B. In aquilonalibus SCOTIÆ regionibus, mos est oleo, ex squati hepate parato, genua aliosve artus, contra membrorum flexuras, manu identidem, neque, ut ferunt, frustra, fricare. Verùm, utrùm ita, ut aiunt, proficiat, necne, ex propria experientia, quippe quæ nulla fit, affirmare non possumus.

XLIII. 1. *Frigidarium*—longè plurimùm, contra *rachitidem*, pollet. Non solùm enim corpus firmat; sed etiam utile est ad munditiã, cujus rationem habere, imprimis necessarium est. Quantum proficiat *frigidarium*,
optimè

optimè eò cognoscitur, quòd, ex quo tempore inolevit mos infantes, quotquot eunt dies, aquâ frigidâ lavandi, membrorum pravitas rarior evasit.

2. Contrà autem dixerunt nonnulli, non adeo proficere; idcirco quòd imbecilli in aquam frigidam tutò immergi, vel etiam hac lavari, non possunt. Replicari verò potest, paucos, perpaucos quidem, esse infantes, quin tutò sic aquâ frigidâ perfundantur; dummodo provideant matres aut nutrices, ne quid hinc postea detrimenti capiant. Hunc in finem, infantes, simul atque satis perfusi fuerint, laneis ficcari, perfricari, et operiri quidem oportet.

XLIV. *Medicina*—quoque in auxilium, contra hunc morbum, vocari solet. Quæ autem medicamenta subsidium pollicentur, ea sunt, quæ deplent et roborant. De utroque genere pauca dicenda sunt.

XLV. *Primo genere*—continentur ea, quæ vomitum et alvum movent, et fonticuli.

XLVI. *Vomitoria*.—Quoties fœtor animæ, malacia, lassitudo, cruditas, hisque confimilia, ventriculum marcescere, neque assumpta alimenta bene concoquere ostendunt; lenis vomitio cienda est, ut, quæ intus offendant, rejiciantur, et firmetur fastidiosus ventriculus. Hoc consilio, primo quoque tempore, paucula *ipecacuanæ* grana devoranda sunt.

XLVII. *Cathartica*.—Si alvus, ut interdum initio morbi accidit, fœcibus oppleatur, vel, ut plerumque est per totum morbum, contento aëre distendatur, idoneis movenda est medicamentis. Hoc consilio, optima sunt ea, quæ, radix velut Pontica, dum deplent, intestina non infirmant. Hoc medicamentum non solum fœcibus intestina vacuefacit, et sic appetitum movet; sed etiam, ventriculum confirmando,

confirmando, concoctionem insigniter adjuvat.

XLVIII. *Fonticulos*,—ex quibus tenuiores partes sanguinis effluerent, facere olim mos erat. Cùm verò eorum usum plerique nunc medici aspernentur, eos, hìc loci, fusiùs tractare non opus est.

XLIX. *Genus* (XLIV.) *secundum*—complectitur præparata ex quibusdam metallis, et ex iis quæ terrâ pariuntur.

L. *Metallorum* nullum, contra *rachitidem*, tantùm potest, quantùm ferrum, variaque ex hoc præparata. Licèt hoc metallum multimodis assumi possit, commodissimum tamen est, levissimum pulverem, in quem ejusamenta redacta sunt, cum aromatum quibusdam, casia velut cortice, commixtum adhibere. Hunc pulverem unà cum testaceis itidem prod-
esse

esse accepimus; et profectò, nihil videtur, quòd non identidem tentetur.

LI. Alia metalla, cuprum velut, quippe ex quorum usu detrimentum interdum capiatur, nunquam, nisi omnia jam tentata spem fefellerint, contra *rachitidem* adhiberi debent; eòque minùs, quòd ferrum, ex quo nihil timendum est mali, fortasse haud minùs pollet.

LII. *Roborantia terrá enata*, contra *rachitidem*, multùm potuisse dicitur. Eorum verò efficacissima quidem tentata, plerumque ad spem non responderunt. *Cinchonam* enim ipsam, multiformiter et uberrimè quidem assumptam, parùm profecisse, periculo comperitum est.

LIII. His (xxxix.—LII.) dictis de primo (xxxviii.) consilio, proximum est, ut de secundo pauca dicamus.

CONSILIUM SECUNDUM.

LIV. Hoc quoque consilio, æger regimine suprâ (XL.—XLIII.) fusiùs memorato roborandus est. Viribus enim nihildum redintegratis, omnia, quibus, ne deformetur corpus, obstare conamur, parùm proficient.

LV. Ossium flexuræ sunt, quoad potest, chirurgia curandæ. Verùm, nisi incipienti deflexui opportunè obfistatur, parùm futura valebunt chirurgi conamina; siquidem ossa jampridem deflexa et distorta, nulla iterum arte in rectum queant reflecti.

LVI. Obstari quidem potest interdum, ne ossa, spina imprimis et tali, pravè jam detorta, pejùs deflectantur.

1. Deflexâ spinâ, optimum factu est, aptis quibusdam instrumentis caput et humeros quoque sic suffulcire, ut subjectus his truncus pondere nihil ferè omnino gravetur. Accommodatius nihil novi, quo hoc fieri possit, quàm machinam, quam nescio quis JONES aut fabricatus est, aut in melius mutavit.

2. Si tali pravitatem ceperint, tum unguento quovis emolliente priùs illiti, ocreis, quibus, in contrariam ei, ex qua declinaverint, partem, leniter et continenter inclinentur, comprimendi sunt.

PROPHYLAXIS.

LVII. Curatione *rachitidis*, pro nostra facultate, absolutâ, nunc tantùm restat, ut per-
 pauca

pauca dicamus de iis, quibus efficacissimè ab infantibus arceatur.

LVIII. *Vestitus*,—hoc consilio, mundus et ficus debet esse, et, insuper, is, qui summæ cutis halitum et sudorem absorbeat. Hunc in finem, lanæ linteis anteferenda sunt vestimenta, imprimis hieme.

LIX. *Regio*,—si locum, quo educetur infantilis proles, eligere parentes patiatur res familiaris, montosa debet esse, et ea, qua aër salubris sit.

LX. *Exercitationem*—talem esse oportet, qualis infantem non fatiget, et semper sub Jove frigido.

LXI. *Lavatio frigida*—quotidie adhibenda est,

LXII. 1. *Diæta*—ea debet esse, quæ concoctu facilis fit, et satis nutriat.

2. Cùm diæta, maxima ex parte, lacte confet, idcirco, ut ait HOMIUS, “ eligenda est
“ nutrix sana ; dentes et pulmones integros
“ habens ; gracilis, potiùs quàm obesa ; hila-
“ ris ; non primipara, neque ebrietati, ira-
“ cundiæ, aut Veneri dedita ; lac subdulce,
“ inodorum, albidum, non nimis vetustum,
“ neque nimis tenue aut viscidum secernens.”

Princip. Med.

F I N I S .

LXII. De la Diète — ce doit être, que con-

cois facile et sans travail.

2. Côté d'été, maxims ex parte, facile con-

ter, inveniuntur in Hispania, et eligenda est

partis sana, fœtes et pulmones integros

habere, gœchis, poris parvis obela, hinc

ita; non paupers, neque ebrietas, ita

crasche, aut Veneti debita; hoc subdole

inobediens, albidum, non nitidum, scilicet

neque curis teris, que vultu non hinc

Præcipue.

